

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **xxx**
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**
sídlem Loretské náměstí 101/5, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. června 2022, č. j.: 111534-10/2022-OPL

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobkyně napadla shora uvedené správní rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno usnesení Velvyslanectví České republiky v Baku ze dne 28. února 2022, čj. 1149-1/202-BAKU. Ve správním řízení byla pravomocně zamítnuta žádost žalobkyně o upuštění od osobního podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu a zastaveno řízení o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, a to podle ust. § 149d odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o pobytu“).

[2] Žalobkyně napadla rozhodnutí v celém rozsahu, domáhala se jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě uvedla, že postup žalovaného považuje za nesouladný se shora uvedeným zákonným ustanovením a základními principy správního řízení. Poukazuje na to, že její otec nebyl vydán k trestnímu stíhání do země původu, o čemž rozhodl český soud, neboť existovala obava, že v zemi původu nelze zajistit veškerá práva této osoby podle článku 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Obává se, že pokud není možné trestně stíhat jeho otce, může se stát terčem pomsty ze strany jeho nepřátel, což nemá jak prokázat. Poukazuje na to, že podle zpráv Amnesty International a Human Rights Watch v zemi dochází k nezákonným trestním stíháním. Případ jejího otce je odlišný v tom, že nebyl vydán k trestnímu stíhání nikoliv za vyjadřování politických názorů, ale pro možné nedodržení článku 6 Úmluvy. Závěr správních orgánů pomíjí okolnost, že země původu byla nedávno ve válce s Arménií, že v zemi dochází k nezákonným procesům a fungování právního státu se odlišuje od norem běžných v České republice. Její otec má v zemi původu nepřátele, kteří by mohli využít příležitost jí ublížit, i usnesení o nevydání otce do země původu zmiňuje okolnost, že justice v této zemi není nezávislá. Namítá, že jiné skutečnosti, než ty, které vyplývají ze shora uvedených zpráv, nemůže doložit.

[3] Dále namítá, že v zemi původu nežije již dlouhou dobu od svého dětství, nezná místní jazyk a nemá v zemi žádné sociální ani majetkové zázemí, přátele, majetek, rodinu, omezené možnosti na trhu práce. Argumentaci opakuje a uvádí, že by musela v zemi původu strávit delší dobu, než by byla její žádost vyřízena. Tyto důvody pak podle jejího názoru zvyšuje okolnost, že její otec nebyl vydán k trestnímu stíhání. Domnívá se, že naplňuje definici „odůvodněný případ“, který užívá právní norma. Poukázala na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 10. 2021, čj. 57 A 3/2021-51, kdy obava z nelidského zacházení je důvodem, který hrozí žalobkyni.

[4] Dále nesouhlasí s tím, že není nezaopatřeným dítětem podle ust. § 178a odst. 2 zákona o pobytu. Uvádí, že finanční a rodinná situace může být důvodem pro upuštění od osobního podání žádosti. Uvádí, že v České republice vyrostla, znovu opakuje, že v zemi původu nemá žádné vazby a cesta by pro ni znamenala obtíže. K rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2020, čj. 2 Azs 265/2020, uvádí, že by pro ni znamenalo újmu tuto cestu absolvovat, v čemž spatřuje podobnost se ztrátou stipendia.

[5] Dále namítla, že se správní úřady nedostatečně zabývaly dopadem rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života. Uvádí, že i upuštění od osobního podání je zákonnou formou podání žádosti, proto se těmito okolnostmi správní rozhodnutí měla zabývat. Není zdůvodněno, proč je považováno vycestování za přiměřený dopad v prvostupňovém správním rozhodnutí, vyjádření žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí považuje za povrchní. Znovu opakuje důvody shora uvedené o svých obavách při návratu do země původu, odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 5 Zas 102/2017-35. Uvádí, že délka odloučení od vlasti je zásadní při posuzování dopadů do soukromého a rodinného života, argumentaci opakuje. Ohledně nárůstu počtu nemocných covid-19 namítala, že je možnost uzavření hranic, což by mohlo dopadnout i na ni, odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10 Azs 153/2016, Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 22. 4. 2022, čj. 31 A 39/2021.

[6] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou, přičemž obsahově uváděl skutečnosti, které jsou v odůvodnění napadeného rozhodnutí a plynou z provedeného správního řízení, námitky žalobkyně, které vznesla, byly v odůvodnění vypořádány.

[7] K vyjádření žalovaného podala žalobkyně repliku, v níž nesouhlasila s tímto vyjádřením, a doplnila do spisu další listiny, které nemohla předložit v rámci správního řízení (protokol a rozhodnutí maďarského soudu o zadržení otce žalobkyně na základě vydaného zatykače ázerbajdžánského soudu, dopis tety žalobkyně jejímu otci).

[8] V odůvodnění napadeného rozhodnutí je mj. uvedeno, že obavy žalobkyně ohledně trestního stíhání jejího otce jsou velmi obecné, reálné nebezpečí pak nevyplývá ani ze zpráv o zemi původu. Dále je uvedeno, že žalobkyně je zletilá, a skutečnost jejího věku není pro posouzení podání žádosti relevantní. Žalovaný se k námitce žalobkyně, že vycestování za účelem podání žádosti správnímu orgánu prvního stupně je s ohledem na to, že má v České republice veškeré rodinné a soukromé vazby a zázemí, rovněž tu studuje a pobývá většinu svého života, nepřiměřeným zásahem do rodinného a soukromého života, především vyjádřil tak, že žalobkyně pobývá v České republice dlouhodobě neoprávněně a odloučení od rodiny v důsledku vycestování za účelem osobního podání žádosti lze s přihlédnutím k jejímu věku považovat za přiměřený zásah do soukromého a rodinného života, že není třeba se obávat jazykové bariéry, protože se lze poměrně snadno v zemi domluvit anglicky a rusky. K obavě žalobkyně, že by na ní mohla být vykonána pomsta ze strany nepřátel jejího otce, neboť toho není možné v Ázerbájdžánu trestně stíhat, žalovaný uvedl, že usnesení Městského soudu v Praze ze dne 14. 9. 2010, sp. zn. Nt 416/2010 (dále jen „*Usnesení o nepřípustnosti TS*“) o tom, že vydání otce žalobkyně k trestnímu stíhání je nepřípustné, nabylo právní moci dne 23. 9. 2010, Usnesení o nepřípustnosti TS je odůvodněno možným porušováním lidských práv v rámci trestního řízení, obavy otce žalobkyně z možného pronásledování z důvodu náboženství byly shledány jako nedůvodné. Žalovaný odkázal na veřejně přístupné zprávy o dodržování lidských práv (např. Amnesty International, Human Rights Watch, Freedom House apod.) a dovodil, že v zemi dochází k porušování lidských práv v rámci trestního a soudního řízení, což se ale vždy týká osob, které se dostanou do konfliktu s představiteli státní moci, či kritiků režimu. K nátlaku na rodinné příslušníky dle žalovaného dochází vždy současně s jednáním či vyšetřováním dané osoby. Žalovaný dále s odkazem na webové stránky Zastupitelského úřadu v Baku doplnil, že Ázerbájdžán je jednou z nejvíce sekulárních zemí muslimského světa a i pro samostatně cestující ženy je při dodržení základních bezpečnostních pravidel zemí bezpečnou. Námitky s ohledem na skutečnost, že žalobkyně žádné vlastní problémy s ázerbájdžánskými úřady netvrdí, že události týkající se jejího otce proběhly před mnoha lety a že cestování žalobkyně do země původu nebrání ani její věk ani bezpečnostní situace, žalovaný shledal jako nedůvodné. Ani těžkosti s cestováním, způsobené omezeními v souvislosti s onemocněním COVID 19 neuznal za důvodné, neboť se běžně i za pandemii cestuje. Závěrem žalovaný shrnul, že zhodnotil všechny tvrzené důvody pro upuštění od povinnosti osobní přítomnosti, a ani jednotlivě ani v souhrnu neshledal, že by situace žalobkyně odůvodňovala upuštění od povinnosti osobní přítomnosti.

[9] Při ústním jednání účastníci na svých procesních stanoviscích setrvali. Soud doplnil dokazování listinami, které žalobkyně předložila v rámci své repliky (protokol a rozhodnutí maďarského soudu o zadržení jejího otce ze dne 14. srpna 2022, dopis otci, obě listiny přeložené do českého jazyka, a zpráva o zemi původu v anglickém jazyce, a dále výpis z evidence policie o zařazení otce žalobkyně do systému SIS II).

[10] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[11] V dané věci soud odkazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 28. března 2022, čj. 18 A 107/2021-38, který se týkal týchž účastníků, a který předchází žalobu žalobkyně zamítl (ve věci byla podána kasační stížnost a je vedena u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 10 Azs 443/2021, do doby vyhlášení rozsudku v této věci Nejvyšší správní soud o podané kasační stížnosti věcně nerozhodl a řízení probíhá). Argumentace jak v napadeném rozhodnutí, tak v procesních úkonech v rámci správního řízení i žalobní argumentace, je velmi podobná této věci, a proto soud z právních názorů uvedených v tomto rozsudku vychází. Při obecných východiscích pro výklad neurčitého právního pojmu a obecné judikatury pak soud na odůvodnění tohoto rozsudku odkazuje, aniž by je bylo účelné znovu ve své obecnosti opakovat.

[12] K poměrně velmi obecné žalobní námitce, že vydané rozhodnutí je v rozporu se základními zásadami správního řízení soud uvádí, že podle jeho názoru tomu nic nesvědčí. Žalobkyně formulovala tuto část žaloby velmi obecně, soud tak proto v této obecnosti tímž způsobem vyjadřuje své stanovisko.

[13] Rovněž se soud nedomnívá, že rozhodnutí by bylo nedostatečně odůvodněné. Z odůvodnění rozhodnutí plynou rozhodovací důvody, proti nimž žalobkyně konkrétně v další části žaloby brojí. Spíš se tak jedná o nesouhlas žalobkyně s rozhodovacími důvody, než s nedostatkem odůvodnění.

[14] Z ustanovení § 169d odst. 1 zákona o pobytu se podává, že „[ž]ádost o udělení dlouhodobého víza, s výjimkou diplomatického nebo zvláštního víza, žádost o prodloužení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území a žádost o vydání povolení k dlouhodobému, přechodnému nebo trvalému pobytu je cizinec povinen podat osobně.“ Z odstavce 3 tohoto ustanovení se pak podává, že „[z]astupitelský úřad může v odůvodněných případech od povinnosti osobního podání žádosti upustit, pokud současně s doručením žádosti cizinec doloží důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti. Řízení je v případě podle věty první zahájeno dnem, kdy žádost došla zastupitelskému úřadu. Neupustí-li zastupitelský úřad v případě podle věty první od povinnosti osobního podání žádosti, řízení o žádosti usnesením zastaví. Zastupitelský úřad může od povinnosti osobního podání žádosti upustit také bez uvedení důvodů cizincem, jsou-li mu důvody pro toto upuštění známy z jeho úřední činnosti, nebo může učinit na své úřední desce prohlášení, že od povinnosti osobního podání žádosti upouští pro určitý druh žádostí o pobytová oprávnění podaných v budoucnu, a to

zejména v případech, pokud je cizinec nebo jeho zaměstnavatel účastníkem vládou schváleného programu.“

[15] Pro naplnění neurčitěho právního pojmu „odůvodněný případ“ ve smyslu § 169d odst. 3 zákona o pobytu je zjednodušeně řečeno zapotřebí, aby žadatel prokázal takové okolnosti, pro které na něm osobní podání žádosti o předmětné pobytové oprávnění nelze rozumně požadovat, přičemž tyto okolnosti mohou spočívat jak na straně zastupitelského úřadu, tak na straně osoby žadatele. Žalobkyně pak spatřuje důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti v zásadě výhradně v důvodech souvisejících s její osobou, když žádné námitky, kterými by brojila proti podmínkám přijímání žádostí u správního orgánu prvního stupně, v žalobě nevznesla, v řízení brojila proti délce řízení o Ministerstva vnitra.

[16] Pokud žalobkyně argumentovala obavou o vlastní bezpečí v zemi původu, a to s ohledem na nepřipustnost vydání jejího otce k trestnímu stíhání do Ázerbájdžánu, žalovaný neshledal obavu žalobkyně opodstatněnou a svou úvahu podpořil odkazem na zprávy mezinárodních nevládních organizací zabývajících se lidskými právy.

[17] Soud k námitce žalobkyně uvádí, že z Usnesení o nepřipustnosti TS vyplývá, že otec žalobkyně k trestnímu stíhání do země původu vydán nebyl, neboť panovala obava z nedodržování zásad obsažených v čl. 3 – 6 EÚLP, kdy trestní soud v odůvodnění vyjádřil především obavu z nedodržování práv otce žalobkyně na spravedlivý proces. Z předmětného usnesení nelze seznat, že by výrok o nepřipustnosti vydání otce žalobkyně k trestnímu stíhání byl zapříčiněn jeho možným pronásledováním, či hrozbou ublížení na zdraví, vyjma hrozby vynucení přiznání násilným způsobem v rámci samotného trestního řízení. Totéž lze uvést o rozhodnutí soudu v Budapešti ze dne 4. srpna 2022, kdy byl otec žalobkyně zadržen a následně byla jeho vazba ukončena, neboť nebyly shledány důvody pro nevydání, neboť trestný čin, pro který je vydání požadováno, je promlčen (podle maďarského trestního zákoníku).

[18] Ve zprávách mezinárodních organizací nejsou uvedeny žádné případy pronásledování rodinných příslušníků stíhaných osob, tyto zprávy jsou součástí spisu. Tyto skutečnosti pak podle názoru soudu žalobkyně neprokázala ani ve vztahu ke své osobě dopisem svému otci, který předkládala v řízení před soudem, neboť i tento dopis hodnotí situaci ve vztahu k otci žalobkyně, nikoliv k žalobkyni. Skutečnosti v dopise uvedené pak vyjadřují osobní obavy pisatele (tety žalobkyně), nesvědčí však přímo o jejím pronásledování z důvodu trestné činnosti otce žalobkyně ani přímo hrozící újmu žalobkyni. V kombinaci se zprávami o zemi původu tak má soud za to, že obavy, které pisatel dopisu vyjadřuje, nejsou odůvodněné pro závěr, že by to byla žalobkyně, které při cestě do země původu hrozilo nějaké nebezpečí spojené s její osobou. Rovněž skutečnost, že otec žalobkyně je zařazen do systému SIS II z důvodu evidovaného zatykače nevypovídá nic o tom, že by žalobkyni hrozila nějaká bezprostřední újma v zemi původu.

[19] Nelze pak odhlédnout od skutečnosti, že trestná činnost, pro kterou bylo zahájeno trestní řízení otce žalobkyně, svou povahou nesplňuje parametry, které žalovaný v Napadeném rozhodnutí vymezil, tj. že by se v rozhodné době otec žalobkyně aktivisticky angažoval, nebo kritizoval (politický) režim v zemi původu, což ostatně žalobkyně ani

netvrdí. Žalobkyně pouze povšechně uvádí, že „považuje hrozbu msty ze strany nepřátel svého otce za odůvodněnou“, tento argument však blíže nerozvádí. Soud si je vědom obtížnosti prokázání tvrzení žalobkyně, nicméně zároveň zdůrazňuje, že s takto obecně pojatou námitkou se nelze spokojit. Žalovaný v Napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodnil, z jakých důvodů považuje obavu žalobkyně za neopodstatněnou, na což žalobkyně argumentačně nijak nereflektovala. Žalobkyně neuvedla žádné konkrétní skutečnosti, na základě kterých by bylo možné seznat, že ji v zemi původu hrozí reálné nebezpečí. Žalobkyně nijak nespécifikovala, ze strany jakých osob by ji mělo nebezpečí hrozit, či na jakých konkrétních skutečnostech svou domněnku o hrozícím nebezpečí zakládá. Tyto skutečnosti pak ve vztahu k žalobkyni neplynou ani z doplněného dokazování, tedy dopisu tety žalobkyně jejímu otci, i zde se jedná o poměrně obecná konstatování a osobní postoj pisatele k dopisu.

[20] S ohledem na poměrně obecnou konstrukci této námitky tak soud nedospěl k závěru, že by obava žalobkyně o její bezpečí a zdraví v důsledku nevydání jejího otce k trestnímu stíhání do Ázerbájdžánu byla s to založit důvod, pro který by bylo na místě upustit od povinnosti žalobkyně podat žádost o pobytové oprávnění osobně. Žalobkyně v průběhu řízení nijak nedoložila, na základě jakých konkrétních skutečností se o své bezpečí obává, argumentovala především Usnesením o nepřípustnosti TS, které nicméně bylo vydáno před více než 10 lety, přičemž žalobkyně ve své sporé argumentaci délku uplynulého období, resp. časový odstup od zahájení trestního stíhání otce nijak nezohlednila. Nijak pak nereflektovala ani argumentaci žalovaného, kterým oponoval jejím námitkám v tomto ohledu především odkazem na zprávy o dodržování lidských práv, nenamítala, že by uvedené závěry žalovaného neodpovídaly skutečnosti či že by nebyly pro její situaci přiléhavé. Předložený dopis tety žalobkyně pak soud za takovou skutečnost rovněž nepovažuje z důvodů, které uvedl shora.

[21] Při posouzení této žalobní námitky soud nezpochybňuje poměrně obecné tvrzení, že země původu žalobkyně má jiné standardy právního státu či to, že byla ve válce s Arménií. To však nemohou být samo o sobě důvody pro naplnění zákonného znaku, který by odůvodňoval možnost upuštění od osobního podání příslušné žádosti. Tato argumentace by se mohla vztahovat na všechny osoby bez rozdílu, nehledě k tomu, že v konfliktu s Arménií je země původu delší dobu. Tyto skutečnosti se pak nijak nepromítly do zpráv o zemi původu, v těchto zprávách pak pochopitelně odlišnost země původu hodnocena je a být musí. Podstatou však je, že žalobkyni by muselo hrozit reálné nebezpečí, což s ohledem na důvody, které ve správním i soudním řízení uváděla, soud neshledává. Obtížnost podání žádosti ve vztahu k tomu, že žalobkyně dlouhodobě v zemi původu nežije a musela by na cestu do země původu vynaložit dodatečné náklady, ani to, že v zemi původu není takové zázemí, jako zde, takovou okolností není.

[22] V dalším žalobním bodě žalobkyně namítá nesprávné posouzení jejího věku blízkého nezletilosti a nepřiměřenost posouzení zásahu do jejího rodinného a soukromého života. I tyto okolnosti byly posouzeny, přičemž soud takové posouzení nemá za nedostatečné, jak namítá žalobkyně v žalobě. Žalobním důvodem je tak spíše nesouhlas žalobkyně s posouzením, než nedostatek odůvodnění správního aktu.

[23] Nepřiměřeným v tomto ohledu soud neshledává dopad vycestování žalobkyně do země původu s ohledem na to, že zde dlouhodobě nežije a nemá zde bližší vazby. Vycestování do země původu je do určité míry způsobilé do soukromého a rodinného života žalobkyně bezpochyby zasáhnout. Soud však na základě skutečností uvedených žalobkyní nedospěl k názoru, že by takový zásah byl nepřiměřený jeho účelu. Za stěžejní v tomto ohledu soud považuje, že případné odloučení žalobkyně od rodiny, nerozhodla-li by se rodina vycestovat společně, by bylo pouze přechodné, na nezbytně dlouhou dobu. S ohledem na moderní technologie, jejichž využití v zemi původu žalobkyně nic nebrání (žalobkyně na nic takového ostatně ani nijak nepoukazovala), by žalobkyně mohla i po tuto dobu pravidelný kontakt se svou rodinou udržovat.

[24] Ani soud tak neshledává na daném skutkovém půdorysu žádné zásadní důvody, pro které by zásah do rodinného a soukromého života mohl být považován za nepřiměřený. Žalobkyně je osobou svéprávnou a zletilou, ve správním řízení netvrdila, že by ji v osobním podání žádosti bránily zdravotní důvody, či že by například pečovala o své rodiče, nebo jiné osoby, resp. že by tyto byly na její péči závislé. Samo přechodné vycestování pak dle názoru soudu nemůže založit natolik významný zásah do života žalobkyně a její rodiny, aby bylo možné bez dalšího od povinnosti osobního podání žádosti upustit. Pokud žalobkyně poukazovala na poměrně velmi obecný závěr z rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 10. 2021, čj. 31 A 39/2021-74, pak je nutné uvést, že tento rozsudek byl napaden kasační stížností, o níž dosud ke dni vydání tohoto rozsudku nebylo Nejvyšším správním soudem rozhodnuto. Nemůže se tak zatím jednat o nějakou obecnější judikaturu. Soud pak nesouhlasí s tím, že důvody na straně žalobkyně by byly srovnatelné s tímto namítaným rozsudkem (kdy se jednalo o vycestování do Vietnamu), nicméně zdejší soud nesouhlasí s tím závěrem, že by odůvodněný případ představovalo pouze obecné omezení cestování v souvislosti s nákazou Covid-19, jak uvedl krajský soud. Podle názoru soudu taková omezení v době vydání napadeného rozhodnutí již nebyla nijak zásadní, a nijak významně cestování neomezovala.

[25] Soud tak dospěl k závěru, že rodinné i majetkové poměry žalobkyně byly posouzeny, proto neshledává důvodným ani odkaz na článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 5 Azs 102/2017-35.

[26] Soud pak rovněž nepřehlédl, že žalobkyně v žalobě opakovaně namítá nutnost posouzení její situace nikoliv pouze z hlediska formálních kritérií, ale rovněž z materiálního hlediska. Zároveň se však žalobkyně omezuje na zcela obecnou argumentaci rodinným, psychickým, sociálním či materiálním zázemím. Nijak však nekonkretizuje (mimo důvodů uvedených pod prvním žalobním bodem) jednotlivé aspekty, které činí okolnosti na její straně natolik specifickými, aby je bylo lze podřadit pod pojem „odůvodněný případ“.

[27] Co se týče dílčí námitky žalobkyně, kterou s ohledem na zkušenosti právního zástupce z praxe tvrdí, že Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, je dlouhodobě nečinný a zákonné lhůty nedodržuje, nejedná se o skutečnost, která je pro danou věc relevantní. Jak již bylo uvedeno výše, osobní forma podání žádosti je přímo stanovena zákonem, zastupitelský úřad se při posuzování žádosti o upuštění od osobního podání nezabývá tím, zda je osobní podání v konkrétním případě rozumné či nezbytné,

nehodnotí ani případnou délku správního řízení, zabývá se výlučně tím, zda existují důvody, pro které není třeba na osobním podání trvat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2020, čj. 8 Azs 351/2018 - 50). Pokud pak žalobkyně v tomto kontextu odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, čj. 10 Azs 153/2016 - 52, jedná se o argumentaci zjevně účelovou. V uvedeném rozhodnutí se rozšířený senát mj. zabýval specifikou situací na Velvyslanectví České republiky v Hanoji, na kterém bylo v určitém období značně obtížné registrovat se k termínu podání žádosti o pobytové oprávnění prostřednictvím systému Visapoint. V tomto kontextu, tedy za situace, kdy bylo podávání žádostí v důsledku fakticky nefunkčního registračního systému téměř znemožněno, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „[j]e na veřejné správě, jakým způsobem „technicky“ uspořádá vyřizování žádostí o nejrůznější pobytová oprávnění tak, aby byla schopna je za přiměřených nákladů zvládat. Musí však v každém případě umožnit žadatelům takové žádosti v přiměřeném časovém horizontu a lidsky důstojným způsobem podat. Je na veřejné správě, zda ke splnění tohoto úkolu využije informační technologie, víceetapňovou proceduru posuzování žádostí, prvky náhodného výběru, nástroje ekonomické regulace (správní poplatky v citelné výši) anebo kombinaci některých z těchto či jiných nástrojů. Zvolené nástroje však musí být založeny na racionálních a férových pravidlech a umožňovat průběžnou i následnou kontrolu toho, že nejsou zneužívány či používány svévolně“. Žalobkyně pak na předmětný rozsudek odkazuje toliko v souvislosti s údajným nedodržováním lhůt k vyřízení žádostí Ministerstvem vnitra, nikoliv s ohledem na postup při přijímání žádostí u správního orgánu prvního stupně. Žalobkyně žádné konkrétní námitky, z nichž by se dalo usuzovat, že Zastupitelský úřad v Baku registrace k osobnímu podání žádosti nepřijímá, či následně termíny k podání žádosti nestanoví, nevznesla. Žalovaný pak v Napadeném rozhodnutí uvedl, že v době podání žádosti o upuštění od osobního podání žádosti o trvalý pobyt na Zastupitelském úřadě v Baku nebyly problémy s přijímáním žádostí o pobytová oprávnění, přičemž tento stav zůstává nezměněn, soud proto neshledal důvodů se takto obecně konstruovanou námitkou žalobkyně dále zabývat.

[28] V poslední části žaloby i v replice žalobkyně uvádí, že nerozumí, proč jí nebylo vyhověno a že nevidí veřejný zájem na vydaném rozhodnutí. Soud k této velmi nepravnní argumentaci pouze uvádí, že podle jeho názoru rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, a zde přezkumná činnost správního soudu musí skončit. Odpovědnost za vydané rozhodnutí nese žalovaný, který má zákonnou kompetenci v těchto věcech rozhodovat, a soud tak nepravnní důvody vydání rozhodnutí (např. jeho účel či smysl) nemůže hodnotit.

[29] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[30] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Podle ust. § 104 odst. 3 písm. a) s.ř.s. v případě, kdy městský soud rozhodoval po zrušení rozhodnutí Nejvyšším správním soudem, je kasační stížnost nepřipustná, mimo situaci, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 16. března 2023

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu